

[Hedtoft-Hansen.]

nyelse, for det første henviser til, at der jo dengang fra Politidirektøren i København og fra den i Sønderjylland fungerende Politiajudant var fremsendt Erklæringer, som intet lod tilbage at ønske i Tydelighed med Hensyn til Myndighedernes Ønske om, at denne Lovgivning blev opretholdt.

Det var det ene. Det andet, jeg gerne vil sige til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, er følgende: Hvorfra ved det ærede Medlem egentlig, hvilke Følger, hvilke Ting vi vilde have været ude for, hvis ikke vi havde haft et Forbud mod politiske Uniformer? Det ærede Medlem har jo ingen som helst Adkomst til af den Kendsgerning, at der ikke er sket særlig meget, at drage den Konklusion, han drog. Jeg er af den Opfattelse, at der, siden denne Lov blev givet, er sket et og andet i Retning af Indskriden over for politiske Ungdomsforbund, som viser, at der er Tendens til Stede i allerede eksisterende Ungdomsforbund til at gaa langt ud over Lovens Grænse. Alt det, vi har været præsenteret for i den seneste Tid, og som det ærede Medlem kender, tyder i den Retning.

Naar saa den ærede konservative Ordfører finder, at Lovforslagets Fremsættelse er Tegn paa et vist Angstkompleks eller noget saadant hos Regering og Regeringspartier, ja, saa kan man jo godt tillade sig en saadan Argumentation. Men med samme Ret kan man da sige, at den ubændige Trang fra konservativ Side til at optræde politisk i Uniform er Udtryk for et Mindreværds-kompleks.

Ole Bjørn Kraft: Jeg er naturligvis ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at det, det drejer sig om, er et principielt Spørgsmaal. Men efter min og efter mit Partis Opfattelse er det ikke et principielt Spørgsmaal, om man skal gaa i Uniform eller man ikke skal gaa i Uniform, det principielle ligger et helt andet Sted. Det principielle ligger i, om der overhovedet er Grund til fra Statens og Lovgivningsmagtens Side at gribe ind over for Tendenser til at gaa med Uniform, og det har altsaa intet at gøre med, om man har større eller mindre Tilbøjelighed til, større eller mindre Lyst til at gaa med Uniform. Det er ikke ud fra dette Synspunkt, vi har argumenteret, men det er ud fra det principielle Frihedssynspunkt, at det maa man overlade til Ungdommen selv, til de politiske Organisationer selv i Tillid til, at under et virkeligt, sandt Demokrati vil den Slags Ting ordne sig paa rolig og forstan-

dig Vis, uden at der gøres Skade. Det kan ikke nytte, at Justitsministeren saa møder og fortæller, at han kan ikke lide Uniformer. Der er sandelig mange Ting i det moderne Samfund, som den højtærede Justitsminister ikke kan lide, men det er ikke en Motivering for at lovgive imod dem. Justitsministeren kan have hvilken Opfattelse han vil med Hensyn til Uniformsspørgsmaalet, men med det, han her har sagt, har han ikke givet nogen afgørende Begrundelse for en Lovgivning mod Uniformer, for det kan ikke være et Spørgsmaal om større eller mindre Smag, det maa være et Spørgsmaal af en anden Karakter. Vi mener altsaa, at denne Sag maa hvert Slægtled ordne, som det vil. Det foregaaende Slægtled havde ikke Lyst til at organisere sig paa den Maade som det nuværende. Det er muligt, at det ogsaa kun var en Periode, man havde følt Trang dertil og set Nytten deraf, det ved jeg ikke noget om.

Vi staar altsaa principielt paa det Standpunkt, at det havde været bedre, om denne Sag var blevet ordnet uden Lovgivningsmagtens Indgriben, men vi har aldrig nægtet at være med til Love, som har Betydning for Statens Sikkerhed, for Opretholdelse af den offentlige Ro og Orden, for Sikring af Mødefriheden, for Sikring af Gadefriheden, for Tilvejebringelse af den Ro og Orden, som er nødvendig, ogsaa for det politiske Arbejde. Vi fremsatte et Udkast til et Forslag i denne Retning, der i enhver Henseende var tilfredsstillende, hvad angaar dette Formaals Opnaelse, og var et Lovforslag af den Karakter blevet vedtaget, da vi sidst drøftede denne Lov, havde Ministeren ikke kunnet sige, at det havde ikke været saa heldigt, om Kommunerne kunde marchere op med deres særlige Garde ved denne Lejlighed, for hvis der var nogen virkelig Fare for den offentlige Ro og Orden ved, at de havde en saadan Garde, saa var der i vort Udkast en Mulighed for at forbyde det, at skride ind derimod, ligesom der var en Mulighed for at skride ind mod de politiske Organisationer, som vilde misbruge den Frihed, man gav dem.

Jeg fik ikke, synes jeg, noget klart Svar paa det Spørgsmaal, jeg stillede Ministeren om, hvorledes Tilstanden skulde være i Landet, for at denne Lovgivning blev overflødig. Jeg forstod dog, at saa længe der var den ringeste Antydning af, at nogen kunde have Lyst til at gaa med Uniform, skulde vi opretholde hele denne Lov, der jo ikke alene drejer sig om politiske Organisationer, men ogsaa om de frivillige Korps,